

Principalele mișcări literare	sec. XV-XVI UMANISM	sec. XVI PLEIADA	sec. XVII BAROC	sec. XVII CLASICISM	sec. XVIII ILUMINISM	sec. XIX ROMANTISM	sec. XIX PARNASIANISM
	“Humanismus”, termen folosit de învățații germani, din sec. XIX, pentru a desemna accentul renescentist pus pe studiile clasice (Antichitatea greco-latină) în educație. *	Curent poetic format de un grup de șapte poeți francezi, în frunte cu Ronsard. Nume împrumutat de la o constelație de șapte stele.	Concepție artistică născută la sfârșitul sec. XVI. Termenul provine din cuvântul portughez “barroco”- “perla neregulată”.	Ideal estetic și umanist reprezentat de scriitorii din a doua jumătate a sec. XVII: “Clasicii”.	Mișcare de idei ce începe să se exprime încă de la sfârșitul sec. XVII, dar capătă amploare odată cu elaborarea Enciclopediei.	Mișcare literară și artistică ce se delimitează de regulile, gustul și Frumosul clasicilor.	Curent apărut ca reacție împotriva romantismului și care pune accent pe sintagma “artă pentru artă”.
Perioada	1490 - 1549	1549-1560	1610-1660	1660-1680	1751-1772	1820-1850	1850-1860
Principii	Umanismul dezvoltă o nouă imagine a omului, liber și împlinit. El se ridică împotriva ororilor Evului Mediu, în numele unei reveniri la Antichitate, dar și la inteligență și cunoaștere.	Ca participanți la ideile Umanismului, scriitorii Pleiadei doreau să regăsească inspirația care a făcut măreția culturii antice. Ei respingeau formele literaturii medievale și căutau să dezvolte și să îmbogățească limba franceză.	Marcați de războaiele religioase, convinși de incertitudinea evoluției omului, scriitorii baroci apărau exuberanța formelor, dovedind prin aceasta fantezia și virtuozitatea artistului.	Ca reacție împotriva exuberanței Barocului, clasicismul urmărea să creeze modele, fiecare gen literar fiind bazat pe reguli de construcție clare și riguroase. Acesta susținea utilizarea unui stil simplu și natural.	Scriitorii Iluminismului se angajează să răspândească cunoașterea și să promoveze exercitarea rațiunii, împotriva obscurantismului, ignoranței și despotismului. Ei refuză orice adevăr impus de autoritatea religioasă sau politică.	Romantismul susține o nouă sensibilitate bazată pe exaltarea sentimentului, gustul pentru trecut, vis și natura, apărarea celor oprimați în numele libertății. Prin urmare, el se opune astfel gustului și tradiției clasice.	Parnasiienii resping delirul narcisac, exaltările “eului” (Romantism). Acorda o mare importanță formei stilistice. Se înscriu în sfera pozitivismului (credința în științele experimentale).
Obiective și caracteristici	<ul style="list-style-type: none"> - Plasarea Omului în centrul preocupărilor morale și filozofice - Încurajarea științei și a cunoașterii, precum și a lecturii textelor antice - Răspândirea tuturor formelor de artă 	<ul style="list-style-type: none"> - Imitarea operelor Antichității pentru a le reînvia bogăția - Crearea unei poezii de calitate în limba franceză care să poată concura cu poezia greacă și latină - Apărarea limbii franceze împotriva folosirii limbii latine - Admirația pentru Antichitate și pentru Italia (în special a lui Petrarca) - Exaltarea măreției universului - Celebrarea poetului inspirat de “furia divină” - Poetul este un slujitor al Frumuseții 	<ul style="list-style-type: none"> - Lumea nu este statică. Gust pentru ceea ce se schimbă, este efemer, nu are reguli - Importanța iluziei, metamorfoza - Lumea este uneori prezentată în dezordine, importanța haosului - Gust pentru bizar - Refuzul codificării genurilor prin amestecarea sublimului și grotescului - Susține libertatea și imaginația - Exprimarea intensității senzațiilor încercate în contact cu natura. 	<ul style="list-style-type: none"> - Imitarea anticilor, fără a renunța la crearea unei opere personale. - Gustul analizei - Scriitorul devine moralist; individul se depășește pe sine pentru a atinge omul etern, Frumosul ideal, adevărul universal. - Dorința de a plăcea - Instruirea cititorului și spectatorului prin distragerea atenției - Regăsirea naturalului și universalitatea personajelor și a pasiunilor. - Stabilirea și respectarea de reguli stricte pentru fiecare gen literar 	<ul style="list-style-type: none"> - Dezvoltarea cunoștințelor - Emanciparea gândirii (comprehensibilitatea) - Dezvoltarea exercitării rațiunii critice - Supremația gândirii raționale (examinare, experiment, spirit de observație) aplicate științei, dar și altor domenii - Difuzarea cunoștințelor din domeniul științei și tehnologiei - Combaterea intoleranței și a prejudecăților - Credința în progres - Apărarea valorilor libertății și egalității 	<ul style="list-style-type: none"> - Importanța sensibilității - Aspirația spre infinit, sentimentul religios - Dorința de evadare (gust pentru trecut, pentru exotism) - Melancolie, nefericire, pasiuni - Eul - Valorizarea individului - Eliberarea genurilor literare de reguli stricte stabilite de tradiție - Exprimarea sentimentelor și suferințelor profunde ale indivizilor - Regăsirea armoniei sinelui cu lumea prin comuniunea cu natura 	<ul style="list-style-type: none"> - Refuzul efuziunilor romantice considerate excesive - Evitarea lirismului scriitorilor romantici: dorința unei scrieri mai obiective - Gustul pentru poezia descriptivă, cu linii pure, elegantă, de o plasticitate impecabilă, perfectă - Singurul scop al operelor este frumusețea (“artă pentru artă”) - “Artă pentru artă”: frumusețea estetică trebuie să prevaleze asupra entuziasmului. Arta nu trebuie să fie în serviciul moralei

Teme esentiale	<ul style="list-style-type: none"> - Meditația asupra omului și asupra sinelui - Dialogul neîncetat între profesor și elev - Instruirea Principelui și a celor puternici în privința îndatoririlor lor - Exaltarea 	<ul style="list-style-type: none"> - Lirismul - Exaltarea sentimentului de iubire - Trecerea timpului și melancolia - Frumusețea feminină, reflectare a splendorii universului - Veșnicia poeziei - Mitologia 	<ul style="list-style-type: none"> - Iluzia și instabilitatea, mișcarea, metamorfozele lumii și ale ființelor - Aparența, deghizările, măști și oglinzi, jocuri privind identitatea - Motivul apei, al fumului, al oglinzii - Incertitudinile fericirii amenințate în permanență 	<ul style="list-style-type: none"> - Separarea genurilor - Respectarea regulii celor trei unități, ca și verosimilitatea și bunele maniere - Echilibrul, măsura, ordinea - Simplitatea, naturalitatea stilului - Ilustrarea caracterelor, dorințelor și sentimentelor umane - Confruntarea individului cu constrângerile sociale, politice și morale - Idealul de echilibru și onestitate 	<ul style="list-style-type: none"> - Critica prejudecăților, obiceiurilor și moravurilor - Lupta împotriva fanatismului, superstițiilor, supranaturalului - Refuzul metafizicii și al dogmelor religioase - Toleranță și libertate - Căutarea fericirii - Idealul de toleranță și recunoaștere a celorlalți 	<ul style="list-style-type: none"> - Sentimentul iubirii - Eul suferind - Singurătatea eului, neliniștit și rebel (revoltat), melancolic și bântuit de nostalgia trecutului - Nefericire - Tonalități lirice, patetice - Persoana întâi - Noaptea și misterele sale, deschidere spre divin - Dialogul cu natura - Pitorescul Evului Mediu 	<ul style="list-style-type: none"> - Natura este tratată ca o pictură - Căutarea armoniei culorilor și efecte de reflexii sclipitoare (bijuterii etc) - Subiectele sunt inspirate din istorie, arheologie, sculptură, mitologie, Orient, Antichitate - Frumusețea plastică (frumusețea sculpturală)
Genuri privilegiate	Romanul, eseul, portretul, literatura didactică (care instruește), poezia, epistola	Poezia: oda, imnul - reluat din Antichitate, sonetul - împrumutat din poezia italiană	Poezia (jocuri ale formei), romanul, teatrul	Teatrul, romanul, poezia - fabula și portretul care promovează analiza morală și psihologică.	Eseul (mai ales), pamfletul, scrisorile filosofice, dicționarul, povestirea filosofica, romanul	Romanul, teatrul, poezia (autobiografia, drama, romanul și nuvela, formele genului liric)	Poezia
Forme și procedee de scriere	<ul style="list-style-type: none"> - Utilizarea de sentințe și maxime - Citarea Bibliei și a textelor din Antichitate, - Interpelarea cititorului 	<ul style="list-style-type: none"> - Sonetul, oda - Elegia - Multiplicarea metaforelor și alegoriilor - Comparația - Se insistă asupra ritmului și muzicalității - Utilizarea versului alexandrin - vers iambic de 12 silabe (cu cezura după silaba a șasea) - Crearea de cuvinte noi 	<ul style="list-style-type: none"> - Teatrul în teatru și complexitatea intrigii romanești - Numeroase figuri de stil: metafora, alegoria, comparația, antiteza (căutarea efectului de contrast, a complexității) și hiperbola 	<ul style="list-style-type: none"> - Tragediile clasice - Comedia ce utilizează toate nivelurile comicului, romanului psihologic, fabulei, elocvenței religioase - Utilizarea maximelor - Litote (pentru a satisface bunele maniere) - Paralelism și simetrie 	<ul style="list-style-type: none"> - Eseuri, povestiri filosofice, romane, articole de dicționar, discursuri, pamflete - Tonalitate deseori ironică, implicarea cititorului - Dialogul argumentativ - Elocvența 	<ul style="list-style-type: none"> - Poezie sau proză lirică (meditație, exaltare) - Tonalitate epică - Elegia - Metafore, alegorii - Amestec de genuri (registru comic și tragic) - Limbaj hiperbolic - Încrușișări, ritm ternar în poezie 	<ul style="list-style-type: none"> - Sonete, balade, rondeluri - Căutarea cuvântului sau expresiei potrivite (spre perfecțiune) - Poezie cu linii pure, elegantă - Scris impersonal: poezie descriptivă (fără subiectivitate). - Jocuri metrice, metafore (trimiteri la sculptură) - Forme fixe și respectarea regulilor clasice

Autori reprezentativi	Thomas Morus (Utopia, 1516), Erasmus din Rotterdam (Elogiul nebuniei, 1509), Rabelais (Pantagruel, 1532 și Gargantua, 1534), Michel de Montaigne (Eseuri, 1580-1588)	Pierre de Ronsard (Ode, 1550; Iubirile Casandrei, în 1552; Sonete pentru Elena, 1578), Joachim du Bellay (Regretele, 1558, Antichitățile din Roma, 1558), Jean-Antoine de Baïf , Étienne Jodelle	Honoré d'Urfé (Astrea, 1607 - 1619), Théodore Agrippa d'Aubigné (Tragicii, 1616) Pierre Corneille (Iluzia comică, 1636), Théophile de Viau (Opere poetice, 1621), Saint-Amant (Opere, 1629)	Pierre Corneille (Cidul, 1637), Racine (Andromaca, 1667) Molière (Avarul, 1668), Jean de La Fontaine (Fabule, 1668-1693), Jean de La Bruyère (Caracterele, 1688), Jacques-Bénigne Bossuet	Montesquieu (Scrisori persane, 1721), Voltaire (Candide, 1759), Jean-Jacques Rousseau (Contractul social, 1762), Denis Diderot (Enciclopedia, 1751-1772), Beaumarchais	Alphonse de Lamartine (Meditații poetice, 1820); Victor Hugo (Hernani, 1830), Alfred de Musset (Lorenzaccio, 1834), François-René de Chateaubriand (Memorii de dincolo de mormânt, 1848)	Leconte de Lisle (Poeme antice, 1852), Théophile Gautier (Emailuri și camee, 1852), Théodore de Banville (Ode funambulești, 1857), José Maria de Heredia (Trofeele, 1893)
------------------------------	--	--	--	---	---	--	---

* Cuvântul "umaniști" derivă de la "studia humanitas" (≈ paideia), un curs de studii clasice, care, la începutul sec. XV, cuprindea gramatica, poetica, retorica, istoria și filozofia morală.

© CCC - <http://www.citate-celebre-cogito.ro/>

Principalele mișcări literare	sec. XIX REALISM	sec. XIX NATURALISM	sec. XIX SIMBOLISM	sec. XX SUPRAREALISM	sec. XX ABSURD	sec. XX NOUL ROMAN
	Curent artistic ca reacție împotriva idealismului și lirismului romantismului.	Mișcare născută sub influența științei, medicinei experimentale și începuturile psihiatriei.	Școală de poezie născută ca urmare a poeziei lui Baudelaire și ca reacție împotriva naturalismului.	Mișcare artistică născută după Primul Război Mondial, după Apollinaire și Dada.	Inițial, noțiune filosofică născută din existențialism, ilustrată în diverse lucrări.	Numele unui ansamblu de opere romanești marcate de deconstrucția romanului tradițional.
Perioada	1830-1870	1870-1890	1869-1896	1924-1969	1938-1960	1950-1980
Principii	Scriitorii realiști doresc să ilustreze realitatea vremii lor. Ei prezintă toate clasele sociale, chiar și pe cele mai defavorizate.	Bazându-se pe descoperirile științei, scriitorii naturaliști transpun în roman legile eredității și ale mediului asupra individului. Ei se înscriu în continuitatea scriitorilor realiști.	Scriitorul simbolist are misiunea de a sugera existența unui univers superior și invizibil pentru care lumea reală este doar reflexia. El se opune, astfel, realismului și ideologiei științei și progresului.	Suprarealismul urmărește să creeze un limbaj poetic care să exprime puterea viselor și a dorințelor. Acesta se bazează pe psihanaliză pentru a susține importanța hazardului în creația poetică.	Scriitorii absurdului prezintă o imagine tragică a omului, condamnat la singurătate și care se confruntă cu un univers lipsit de sens.	Noul Roman refuză dezvoltarea intrigii și psihologia romanului tradițional. Acesta urmărește să creeze forme narative originale care reconstituie complexitatea lumii prin fragmentare.

<p>Obiective și caracteristici</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Reproducerea, cât mai fidel posibil, a realității - Respingerea oricărei forme de idealizare a realității - Ilustrarea într-o manieră obiectivă a tuturor aspectelor societății contemporane - Demontarea mecanismelor economice și sociale care conduc individul spre reușită sau eșec - Romancierul, comparabil cu omul de știință, aplică metodele științelor bazate pe observație și filosofia pozitivistă 	<p>Accentuează unele caracteristici ale realismului:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Romancierul verifică, experimental, în romanele sale, rolul determinismului social și biologic asupra individului și a grupului - Prezintă moștenirea ereditară ca o fatalitate biologică, ca o "ruptură" în cadrul unei familii - Evidențiază influența mediului familial - Descrie tarele sociale (prostituție, alcoolism) care sunt o amenințare pentru societate 	<p>Subiectivitatea cunoașterii:</p> <ul style="list-style-type: none"> - a sugera, mai degrabă, decât a denumi, a descrie sau a povesti. - Accent pe senzații, pe corespondențe. - Recrearea corespondențelor între limbaj, lumea artei și lumea naturală. - Exercițarea unei puteri evocatoare și sugestive asupra imaginației cititorului - Reproducerea prin intermediul textului a armoniei muzicale 	<ul style="list-style-type: none"> - Experimentarea inconștientului, rolul hazardului, al asocierilor fortuite în creația artistică - Refuzul categoriilor estetice tradiționale - Arta ca instrument de eliberare și revoluție (dimensiune politică) - Respingerea raționalismului - Explorarea universului magiei, visului și nebuniei - Combaterea cenzurii exercitate de morală și rațiune - Celebrarea intensității iubirii pasionale, sursă de creație 	<ul style="list-style-type: none"> - Evidențierea absurdității condiției umane, a "ciudățeniei" omului - Combaterea iluziilor care dau o imagine idealizată a omului - Detașarea de evenimente - Prezentarea limitelor limbajului în comunicare - În teatru: delimitarea de teatrul tradițional, refuzul teatrului realist și psihologic, negarea intrigii 	<ul style="list-style-type: none"> - Refuzul romanului psihologic - Negarea și abandonarea personajului - Crearea de noi personaje: anonime și impersonale - Refuzul derulării cronologice - Utilizarea romanului drept un laborator pentru a experimenta noi forme de scriere - Reconstituirea gândirii personajelor prin utilizarea procedurii numit "fluxul conștiinței" ("stream of consciousness"- utilizat de Virginia Woolf, James Joyce - sau "le cheminement de la conscience", în lb. franceză)
<p>Teme esențiale</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Moravurile unei epoci, ale unui mediu, legăturile cu contextul istoric, politic, social - Influența mediului asupra individului: orașul, provincia, mizeria socială și ascensiunea socială. - Ucenicia vieții, inițierea sentimentală - Strălucirea Parisului, centrul afacerilor și al plăcerilor - Puterea banilor și puterea politică 	<ul style="list-style-type: none"> - Rolul fiziologicului, studiul tarelor mentale și fizice, ereditatea + mediul - Lumea muncii - Nefericirile oamenilor - Instinctele și impulsurile pe care individul nu le poate controla - Explorarea noului univers creat de Revoluția industrială: peisajele urbane, mașina etc. 	<ul style="list-style-type: none"> - Mitologie, legende medievale, texte biblice - Corespondențe între lumea materială și cea ce aceasta ascunde, iar, uneori, dezvăluie. Poezia = mijlocul de accesare al acestei lumi ascunse. - Crearea unui peisaj fluid și misterios care întruchipează o stare de spirit - Singurătatea și liniștea poetului - Prezența albului (zăpada, pagina albă, ceața) 	<ul style="list-style-type: none"> - Iubirea pasională și femeia - Fascinația femeii care realizează fuziunea dintre vis, realitate și dorință - Revolta - Magia orașelor și întâlnirile neobișnuite - Inconștientul, visele, imaginația - Hazardul, coincidența - Libertatea și forța creatoare a visului 	<ul style="list-style-type: none"> - Singurătatea omului care se simte străin în lume - Tăcerea lumii - Scurgerea infinită a timpului (fără trecut, nici viitor) - Așteptarea - Vidul într-un spațiu fără repere - Vanitatea acțiunilor umane - Plonjări în inconștient - Irelevanța sau proliferarea limbajului 	<p>Subiectul romanelor:</p> <ul style="list-style-type: none"> - "Aventura de a scrie" - Numeroase procedee de narațiune, de construcție (de structură) - Absența intrigii, discontinuitatea poveștii - Prezența chinuitoare și obsesivă a lucrurilor - Amintirea și imaginile trecutului - Labirintul (orașul sau rătăcirea interioară)
<p>Genuri privilegiate</p>	<p>Romanul și nuvela</p>	<p>Romanul (mai ales), nuvela + adaptări pentru teatru ale operelor românești (de ficțiune)</p>	<p>Poezia (mai ales), poemul, care, prin puterea sa evocatoare, permite accesul în lumea simbolurilor</p>	<p>Toate genurile, colaje, maxime</p>	<p>Romanul, nuvela și, mai ales, teatrul</p>	<p>Romanul</p>

<p>Forme și procedee de scriere</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Grijă pentru obiectivitate, persoana a III-a - Intrigi extrase din faptul divers, cotidian - Descrieri, tonalitate realistă, documentare, căutarea faptului "real" - Multiplicarea detaliilor din realitatea imediată - Nivelul limbajului adaptat personajelor și situațiilor 	<p>Ciclu romanesc pe mai multe generații, descrierea mediului, vocabular tehnic sau specific, limba vorbită sau populară, metafore dezvoltate epic.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Studiu pregătitor + document folosit în operă - Alternanța punctelor de vedere + utilizarea stilului indirect liber - Amplificarea epică a locurilor, personajelor, obiectelor 	<ul style="list-style-type: none"> - Poeme în proză - Vers clasic, vers alb, vers liber - Versuri impare și căutarea muzicalității - Armonia sonorităților - Simboluri în imaginile poetice - Utilizarea unui limbaj criptic, enigmatic 	<ul style="list-style-type: none"> - Poeme - Scriere automată ce constă în a scrie sub dicteul inconștientului - Jocuri suprarealiste, jocuri de cuvinte, colaje, caligrame, asocieri libere de idei, de imagini - Metafore-șoc: apropierea realităților îndepărtate 	<ul style="list-style-type: none"> - Refuzul structurilor tradiționale (acte, scene) - Monologuri, nonsensuri, repetiții, incoerențe - Importanța didascalilor - Invazia obiectelor - Jocuri de limbaj: jocuri de cuvinte, clișee, umor negru, deriziune - Amestecul registrului comic și tragic - Efecte de ruptură a dialogului 	<ul style="list-style-type: none"> - Importanța descrierilor, precizie minuțioasă - Descriere obiectivă, rece și precisă - Monolog interior - Rol important al locurilor și obiectelor - Deconstrucția cronologiei, străpunsă de jocuri de memorie - Repetarea și variația aceleiași scene, dispunerea în serie
<p>Autori reprezentativi</p>	<p>Honoré de Balzac (Comedia umană, 1842 - 1848), Stendhal (Roșu și Negru, 1830), Gustave Flaubert (Madame Bovary, 1857), Guy de Maupassant (O viață, 1883)</p>	<p>Émile Zola (Les Rougon-Macquart (1871 -1893), Goncourt (Germinie Lacerteux, 1865), Guy de Maupassant</p>	<p>Paul Verlaine (Înțelepciune, 1880), Stéphane Mallarmé (Poezii, 1899), Jules Laforgue (Lamentațiile, 1885), Arthur Rimbaud</p>	<p>André Breton și Philippe Soupault (Câmpurile magnetice, 1919), Eluard (Poezii de dragoste, 1929), Louis Aragon (Țăranul din Paris, 1926), André Breton (Nadia, 1928), Robert Desnos (Corpuri și bunuri, 1930)</p>	<p>Jean-Paul Sartre (Greața, 1938, Uși închise, 1944), Albert Camus (Străinul, 1942), Eugène Ionesco (Cântăreața cheală, 1950, Regele moare, 1962), Samuel Beckett (Așteptându-l pe Godot, 1953), Arthur Adamov (Ping pong, 1955)</p>	<p>Alain Robbe-Grillet (Radierile, 1953), Miche Butor (Schimbarea, 1957), Nathalie Sarraute (Planetariul, 1959), Marguerite Duras (Răpirea lui Lol V. Stein, 1964), Claude Simon</p>